

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego (...) Ośrodka (...) w Ł. na rzecz powoda G. S. kwotę 31.091,22 zł tytułem wynagrodzenia (pkt 1 wyroku); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2); zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 460 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od oddalonej części powództwa oraz kwotę 230 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję (pkt 3); zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.537,50 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części pozwu (pkt 4) oraz nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10.363,74 zł (pkt 5).

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny sprawy, a następnie zważył, iż stosunek pracy z powołania może być podobnie jak umowy stosunek pracy, w związku z odesłaniem z art. 69 k.p., rozwiązany na mocy porozumienia stron, przy czym porozumienie powinno być zawarte między pracownikiem i organem, który go powołał. W tym przypadku, skutek w postaci zakończenia stosunku pracy następuje tu w dacie wskazanej w porozumieniu, bez względu na to, czy i kiedy organ uprawniony odwoła pracownika z zajmowanego stanowiska. Zwolnienie zaś ze sprawowania funkcji (stanowiska) również będzie następowało w tej dacie (chyba że co innego ustalono w porozumieniu). W sprawie niniejszej, nie zostało zawarte między stronami porozumienie odnośnie rozwiązania stosunku pracy. Brak jest takiego dokumentu. Zdaniem Sądu skoro prawidłowe doręczenie powodowi odwołania ze stanowiska Dyrektora nastąpiło w sierpniu 2012 roku, stosunek pracy powoda powinien zakończyć się z końcem listopada 2012 roku, to jest z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, które powinno rozpocząć bieg od września 2012 roku. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę, że na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 roku powód sprecyzował roszczenie w ten sposób, iż wniósł o wynagrodzenie za okres wypowiedzenia za okres wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. w łącznej kwocie 41.000 zł. Powód nie wniósł o odszkodowanie ani przywrócenie do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd stwierdził, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie za okres 3 miesięcy w oparciu o treść przepisu art. 70 § 2 zdanie drugie k.p. Powód na stanowisku Dyrektora Ośrodka zarabiał miesięcznie kwotę 10.363,74 zł, co daje kwotę wynagrodzenia za okres wypowiedzenia w łącznej wysokości 31.091 zł.

W oparciu o treść przepisu art. 477²§ 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu, zaś o kosztach sądowych w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.).

Powyższe orzeczenie w zakresie pkt 1, 3, 4 i 5 zaskarżył pełnomocnik strony pozwanej.

Apelujący zarzucił wyrokowi.:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy wyrażony w art. 321 k.p.c., art. 193 § 2¹ k.p.c. , art. 233k.p.c. i art. 386§ 6 k.p.c.;

2. naruszenie prawa materialnego wyrażonego w: art. 26 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 roku o instytucjach badawczych (Dz. U. 2010 roku, Nr 96, poz. 618 z zm.) w zw. z art. 69 k.p. i art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 60 k.c. oraz art. 80 k.p.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I jak i II instancji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zaskarżony wyrok Sądu I instancji nie może się ostać, choć zdecydowały o tym przyczyny inne, niż powołane w apelacji.

Przepis art. 47 § 2 pkt 1 k.p.c. stanowi, że w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy z zakresu prawa pracy o:

- a) ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązania stosunku pracy,
- b) naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu i o roszczenia z tym związane,
- c) odszkodowanie lub zadośćuczynienie w wyniku stosowania mobbingu.

Enumeratywne wyliczenie w art. 47 § 2 pkt 1 k.p.c. spraw z zakresu prawa pracy, w których skład jest kolegialny oznacza, że pozostałe sprawy z tego zakresu rozpoznaje jednoosobowo sędzia zawodowy.

W myśl zaś art. 379 pkt 4 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa, albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Pamiętać przy tym należy, że rozpoznanie sprawy w składzie sprzecznym z przepisami prawa jest podstawą nieważności postępowania, którą w granicach zaskarżenia sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c.).

Sprzeczność składu sądu z przepisami ustawy zachodzi w każdym wypadku sprzeczności składu z przepisami prawa tj. gdy sprawę rozpoznawaną w składzie jednoosobowym rozpoznało trzech sędziów zawodowych lub sędzia z udziałem dwóch ławników (zob. uchwała SN z dnia 18 grudnia 1968 r., III CZP 119/68, OSP 1970, z. 1, poz. 4).

Oznacza to, że przedstawione argumenty uzasadniają stwierdzenie, że w razie rozpoznania sprawy w składzie innym niż przewidziany dla danego rodzaju sprawy, zachodzi nieważność postępowania z tego względu, że skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że powód od samego początku miał problem z jednoznacznym sprecyzowaniem roszczeń, kwestionując rozwiązanie z nim stosunku pracy. W sporze pojawiło się żądanie przywrócenia do pracy, odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia oraz wynagrodzenia, przy czym ten brak precyzji i jednoznaczności w wyartykułowaniu roszczeń był już dostrzeżony przez Sąd Okręgowy podczas poprzedniego rozpoznawania sprawy. Na ostatnim terminie rozprawy przed Sądem Rejonowym, tj. w dniu 8 kwietnia 2014 roku powód sprecyzował roszczenie w ten sposób, iż wniósł o wynagrodzenie za okres wypowiedzenia za wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 roku w łącznej kwocie 41.000 zł., nie podtrzymał natomiast żądania o odszkodowanie czy też o przywrócenie do pracy. W tej sytuacji Sąd rozstrzygnął wyłącznie o żądaniu wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Nie orzekł o innych roszczeniach, jak też nie wydał postanowienia co do umorzenia postępowania w pozostałym zakresie. Zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 marca 2009 roku wydanej w sprawie I PZP 8/08 (PPC 2011, nr 2, s. 148-157, z glosą M. Nawrockiego) przyjął, że w sprawie z zakresu prawa pracy w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników (art. 47 § 2 pkt 1 lit. a) może rozpoznać kilka roszczeń łącznie dochodzonych przez powoda w jednym postępowaniu (art. 191 i 193 § 1), jeżeli wśród nich znajduje się choćby jedno, którego rozpoznanie powinno nastąpić w takim składzie.

W niniejszej zaś sprawie roszczenie o wynagrodzenie było dochodzone samodzielnie, ponieważ co do odszkodowania czy przywrócenia do pracy żądanie nie zostało już podtrzymane. Sąd orzekający w składzie sędziego zawodowego i dwóch ławników nie potraktował stanowiska powoda jako oświadczenia o cofnięciu pozostałych roszczeń (w tym przywrócenia do pracy), zaś w wyroku wskazał, że sprawa dotyczyła wyłącznie wynagrodzenia. W związku z tym przedmiotowa sprawa winna być rozpoznana przez Sąd I instancji w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego. Nie ma zatem wątpliwości, że skład sądu nie był prawidłowy.

Biorąc z urzędu pod uwagę omawianą przesłankę nieważności postępowania, Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, iż zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. należało uchylić, znieść postępowanie przed Sądem pierwszej instancji od dnia 8 kwietnia 2014 roku (tj. od chwili kiedy w rozpoznaniu sprawy wzięli udział ławnicy) i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za drugą instancję.